

Opinió > Carles Boix | 00:00 h.
08/07/2011

Penjant d'un fil

43/28

"El problema és que la part estàtica, captiva i morta de les nostres elits controla ara per ara les institucions econòmiques del país i la junta directiva del Barça"

Carles Boix

L'enquesta del Centre d'Estudis d'Opinió només ha confirmat de forma oficial, aquella forma que impedeix a la premsa de sempre amagar la realitat, el que ja sabíem tots gràcies a les enquestes de la UOC: que 6 de cada 10 catalans disposats a votar en un referèndum sobre la independència ho farien pel sí.

La primera part de la batalla, potser dramàtica, que s'apropa (o que vull creure que s'apropa), ja està guanyada: hi ha una opinió pública consolidada al voltant de l'opció sobiranista. Ara cal, però, passar a la segona etapa: la de conquerir les elits econòmiques i socials del país. Perquè és cert que Catalunya és tendencialment horitzontal, amb un fons democràtic més fort, almenys en termes relatius, que Espanya. És cert, també, que sense aquest pòsit cívic el catalanisme hauria mort ja i, amb ell, Catalunya. Però, com passa a tot arreu, Catalunya té el seu "establishment" econòmic propi: decisiu alhora d'establir què ha de ser visible i que ha de romandre invisible al país; capaç de marcar ritmes negociadors; hàbil a l'hora de parlar fluixet a les oïdes de la classe política; i, en definitiva, instrumental en el paper de Penèlope que desfà cada vespre tot la xarxa d'opinions sobiranistes que el país sencer ha teixit durant el dia.

Les nostres elits nacionals no són, gràcies a Déu, una sola cosa. Mai no ho han estat. I, ara mateix, es presenten dividides d'una forma cada cop més clara i més interessant. D'una banda, hi ha els senyors organitzats sota l'associació "Puente Aéreo" que busquen solucions del bracet d'un Madrid que viu de la concentració bancària i del "hub" aeri que havia de conquerir Amèrica (i que, fins fa quatre dies, tirava de "boom" immobiliari). Entre aquests hi ha, com no podria ser altrament, banquers, constructors, socis de despatxos jurídics que es dediquen a l'intercanvi de favors a Madrid, propietaris de diaris monàrquics i, en una paraula, els captius de l'Estat i el mercat espanyol. Però, de l'altra banda, hi ha els empresaris que compleixen amb escriure la regla 70/30: els que exporten el 70 per cent o més de la seva producció fora d'Espanya.

El problema és que la part estàtica, captiva i morta de les nostres elits controla ara per ara les institucions econòmiques del país: el Foment, els Cercles Econòmic i Eqüestre i, en el que jo veig com un pas enrere i inquietant, la junta directiva del Barça. El resultat és un provincianisme trist, capaç de defensar el qatarisme com a "modus vivendi", i, considerant el tomb emocional de l'home del carrer, una tensió creixent entre el país i les "classes dirigents" que tant celebrava Vicens Vives. Potser hi ha raó profunda rere tot això. Els autèntics generadors de riquesa no tenen ni el temps ni la inclinació ni el "know-how" per fer política institucional i per fer aquella tasca de passadís que porta a la victòria en totes aquestes associacions, cercles i institucions. La seva tasca és gestionar, produir i exportar. I aquest fet deixa l'espai buit als sectors més immobiliars perquè

puguin desplegar totes les tàctiques i fer totes les conxorxes necessàries per desarticular la part més activa de l'empresariat i continuar posant el morrió a les nostres aspiracions col·lectives.

El sector dinàmic i exportador de les nostres elits ho sap , tot això. I va intentar controlar Foment del Treball. No hi va reeixir tot i que un espera que aquell primer assalt va permetre descongelar moltes coses. Toca, però, animar-los a què continuïn batallant. I toca ajudar-los. Cal que ells mateixos directament o amb l'ajuda de professionals o directius més entrenats en el cos a cos de la política institucional quotidiana, arribin a tenir la capacitat per assaltar i reconvertir els petits centres de poder institucional de l'economia catalana. Quan aquests caiguin, quan caiguin els nusos que lliguen tota la xarxa econòmica catalana, la segona etapa de la transformació política haurà arribat a bon port. I, aleshores, els polítics, que, ara per ara, caminen amb peus de plom, no tindran més remei que liderar el procés de transició que van prometre que farien.

10 Cesc: L'article és excelent, especialment en l'anàlisi de les classes di...